

LA TUIES

—I vostè no la sabria ballar, aquesta dança?
—A l'escenari, no ho he provat mai.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede

CRÓNICA VERSATIL

N. de la R. — Rufasta dice que nos manda estos versos para que veamos que aun hay escritores peores que él, pero no le agradezcan la buena intención. Los manda para hacer el artículo sin tener que barrinar. Es una nevera siberiana, ya os lo diremos.

Como sois unos palluses que siempre os quejáis y decís que yo escribo mal, esta semana no os emgipono el artículo, pero en su lugar os mando, comentados, unos versos de un poeta de Pueblo Seco que hay para mojar pan y alquilar sillas. Y sinó, oído a la caja. (Esta caja, no es la de la administración, que siempre está vacía).

"LA VIDA ES FARSA"

*En la farsa de la vida todo el placer es soñado
soñé ser de tu amor el dueño
y tan solo soy tu esclavo.*

¿Y pues, qué te creías que ibas a ser, gamarús?

Ayer creí que la vida era un Juguete

Así, con mayúscula.

y que vencería yo, al segundo.

Debía ser una carrera de velocidad.

*Hoy vencido ya, por la vida,
soy un juguete del mundo.*

o del baúl, vayan ustedes a saber.

*Hayer mi loca fantasía,
cantaba un himno de amor:
hoy, sin esperanzas ni alegría
canto notas de dolor.*

¡Pobrecito! ¡Pronto cantará los gozos de San Delgado!

*Hayer, en mis brazos amorosos
suspiraba amor, ella
hoy marchitos y dolorosos,
recuerdan ilusión tan bella.*

Deben ser cosa de ver, unos brazos marchitos y dolorosos.

¿Serán reumáticos?

*Hayer, me hacías juramentos
brindándome mil placeres
y hoy ¿Porqué no escuchas mis lamentos?
¿Porqué? ¡Dí! ¿Tan falsa eres?*

Tal vez solo es sevillana

*¿Porqué hayer me embriagaste
con tus besos y tu aliento?
¿Porqué hoy, dí; me apartas hasta de tu pensa-
[miento?]*

Esto, verso no será, pero un disparate, sí.

*Con falsedad y cobardía
te alejas de mi lado.
Porqué ves pobre la vida mía
me dejas abandonado.*

Ya es pena, ya.

*Si para el hombre es la gloria,
el ser amado de verdad
¿Porqué la mujer es tan contradictoria
que ama solo por vanidad?*

o por otra cosa más nandulandesca y más práctica.

*¿Porqué es siempre el egoísmo
quien mueve tu corazón?
siendo esclava de tu misma
y de tu propia ambición?*

¡Ese tu misma nos ha tocado el corazón!

*¿Porque hayer me hiciste soñar
esa ilusión tan querida
si hoy me habías de olvidar?
¿Porqué? ¡Dí!.. Todo es farsa en la vida."*

¡Ya tiene usted razón, ya! ¡Hay para echar el gorro al fuego y hacerse de la Cría del Canario!

RUFASTA

ESPECTACLES

— GRAN TEATRE —
ESPANYOL
COMPANIA
SANTPERE - BERGES

Continúen amb gran èxit
les representacions de
LA COTXERETA

EDEN

Asalto, 12

A riure, a riure, a riure
Cada tarda l'atraient
revista

**LA PERDICON DE
MIMI**

Nit: El suggestiu vodevil
MEDICO DE NOCHE
Gran èxit de les estrelles
PAQUITA REIXACH
i **PURA NEGRI**

TEATRE COMIC

La famosa revista

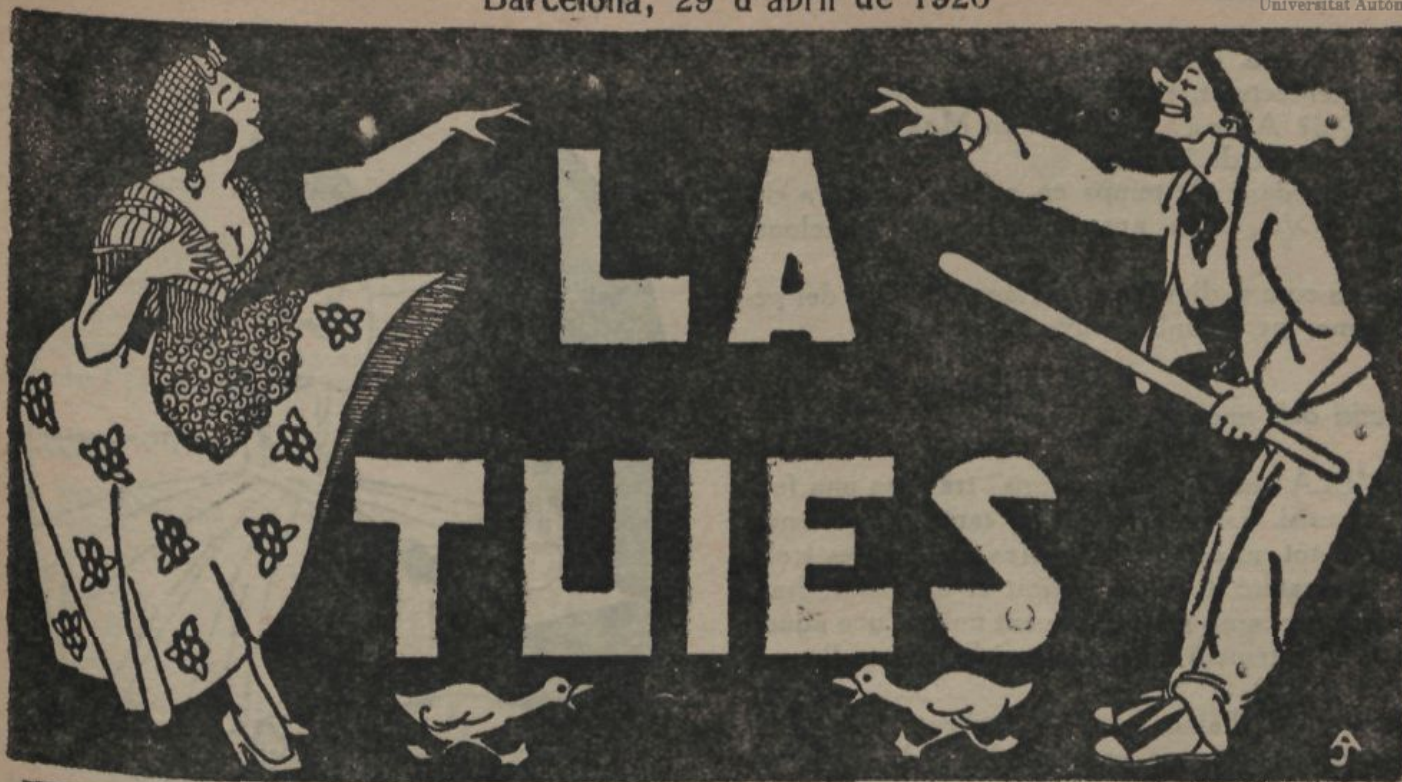
YES - YES

Els ballets fantàstics de
LOIE FULLER

La revista de les
magnificències

OUI - OUI

El millor espectacle de
Barcelona

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Alta comèdia

ENTRE els personatjes de "La Llanterna", hi ha en Galindo, exemplar perfecte de l'insignificant, que només es preocupa de donar-se pisto, de cultivar l'auto-bombo i la gacetel·la suplicada. De Galindos, Barcelona n'està plena.

D'ell es conta en el llibre la següent i picanta anècdota:

"Un dia va voler llegir als seus companys una comèdia fina que, segons ell, destinava a la Bàrcena. A la primera escena, hi havia dos senyors que disputaven. L'un d'ells deia a l'altre: "O te callas, o te voy a hacer albondiguillas..."

—Perdoni, senyor Rojals, però això no és d'en Galindo. Es d'un altre plumífer, tan divertit com aquell, que porta el nom d'un general mejicà.

El nandulandisme al Liceu

AMB la temporada de comèdia italiana d'en Nicodemi al Liceu, el nostre primer teatre, hem tingut, no sols l'ocasió d'apreciar les grans quali-

tats dels seus actors i actrius, sinó la de véurer-hi aparèixer, triomfant i alegre, la nota picaresca.

Fou la nit de l'estrena d'"Antònia", d'en Melcior Leugyel, traduïda a l'italià per en Villani i en De Stefani.

La protagonista és una dama galant, retirada de la vida alegre per obra i gràcia del matrimoni. "Bueno", això no interessarà als nostres lectors ni a les nostres lectores. El que si els hi farà gràcia és que una cosina de la protagonista es digui Piri.

Nom que, naturalment, va córrer tota la nit per les acarminades boquetes de les noies liceïstes i donà lloc a comentaris la mar de saborosos.

Els cognoms astracanescs

JA deuen vostès sapiguer que l'ordenança de la Secció Municipal de Cementiris es diu Calavera, nom que, com poden apreciar, li escau molt bé. Però el que no deuen sapiguer és que l'escribent de la secretaria particular de la Casa Gran, es diu Verdugo, i és de Sevilla.

El dia que en Muñoz Seca se n'enteri, estem veient que escriu una altra obra astracanesc.

El periodista mimat

HO és, sens cap mena de dubte, aquell xicot atrevit que duu un cognom completament centralista. Ell surt retratat a tot arreu, fins als telons de les revistes, publica articles signats a tots els periòdics, escriu pel teatre, tradueix llibres, dona conferències...

A l'Ateneu, que és com si diguéssim el safareig dels intel·lectuals, es parlava l'altra tarda d'ell.

—Qui? Aquest? — digué en M.rs.ll.ch —. Es el nen mimat de la casa!

I, recordant els temps en qué la creadora del "Ven y Ven" feia anar enrenou tot Barcelona, afegi:

—Es com si diguéssim la Raquel Meller del periodisme, però amb menys il·lustració.

La crisi dels negocis

SEMBLA que l'"artis amatoris" travessa una fonda crisi. Es natural. Hi ha tanta competència i, sobre tot, al costat del professionalisme es troba tan l'"amateur"! (Hem regirat el diccionari francès, i veiem, amb gran sentiment nostre, que aquest mot no té femení en la dolça i llepissosa llengua d'en Briand.)

Testimoni d'això, són les següents manifestacions que l'altra nit vam recollir dels llavis experts de certa mestressa d'un acreditat temple d'amor:

—Creguí que el negoci està perdut. "No passa ningú..." Estic esveradíssima... De vegades, fins tinc por que aquestes noies es llencin a fer vida de xicotes honrades...

La grimègia de "La Publi"

LA Publicitat", malgrat el seu tó un xic auster, no desdenya la nota nandulandesca. No fa gaires dies, en el seu editorial, a manca d'altres coses, reproduïa una sèrie d'anècdotes, entre les quals figurava la següent:

"En els darrers temps de la guerra, un general francès que comanava un front oriental, home ja d'edat madura, va casar-se amb una dama jove.

—Bo! — va exclamar Clemenceau —. Ara tindrà dos fronts per defensar!"

Qualsevol dia estem veient que el senyor Martí Esteve es posa a fer la competència a la nostra gentil i formosa Laura Brunet.

L'hortolà de Sant Boi

—Avui m'he divertit, al ball: sempre he tingut un pretendent o altre entre cames.

LA DAMA ENAMORADA

LA senyora Enriqueta estima molt el seu espòs, segons diu ella. A dir veritat, l'home s'ho mereix. Fidel, atent, correcte, treballador, complaent... Pot ben dir-se d'ell que té totes les qualitats.

Mai surt sol. Els diumenges els passa sempre al costat de la seva dona. No dona un pas sense consultar-la... Una veritable delícia.

Això si, la senyora Enriqueta, reconeguem-ho, li fa justícia sempre que en té ocasió.

—No visc més que per ell, ni penso més que en ell — deia l'altra tarda tot berenant al "Royal" amb unes amigues seves —. Mireu: tant si ho voleu creure com si no, me l'estimo tant, "que de vegades em sembla que no és el meu marit!"

K. Briola

LA VELLESA

EL senyor Retaulons havia fet, amb el seu negoci de samarretes, una fortuna més que regular. Tenia auto, torre, un fill que es gastava els calers a l'"Edén", una noia que feia patir als jovincels pel Passeig de Gràcia... Això si, continuava tan burro com abans de tenir calers, i amb prou feines sabia posar la firma.

Una tarda estaven de visita a casa d'uns amics seus, quan un d'ells va referir-se a la mort d'un conegut seu, esdevinguda feia pocs dies.

—Déu n'hi dó, per això! — deia —. Ha mort quasi centenari.

El senyor Retaulons no hi va entendre res en aquest darrer mot, però, acostant-se a la seva filla, li va preguntar:

—Escolta, noia: què vol dir centenari?

—Centenari? Vol dir un home que ha arribat als cent anys!

—Ara m'explico perquè diuen que a Amèrica tot va molt de pressa! — respongué el senyor Retaulons—. No fa gaire, vaig conèixer un senyor de Nova York que encara no havia fet els cinquanta i ja era milionari!

R. E. Tallet

EL NEGOCI ES EL NEGOCI

MALGRAT l'abundància de pisos que hi han desocupats en aquesta nandulandesca Barcelona, els preus dels lloguers no baixen. Sigui perquè la casa és nova, o perquè és molt cèntrica, o perquè el tranvia hi passa per davant, o perquè hi passarà el "Metro", o perquè hi ha porteria, o perquè no n'hi ha, i això sempre és un estalvi pel veí, és més difícil trobar un pis barat que saber com acabarà l'embull de la Societat de les Nacions.

L'altre dia, un servidor de vostès va anar a veure un pis al carrer de València. Era petitó com en Rodríguez Codolà, fosc, humit, no tenia water, ni cuina econòmica, però, en canvi, l'amo, que s'estava al primer pis, tenia moltes pretensions.

—Si, si... — em va dir —. Ja ho comprenc que vostè el troba car a trenta cinc duros... Però és que vostè no ha vist encara, des de la finestra de la cuina, a la veïna del segon primera, una senyora de deixa'm encendre, que es banya cada matí amb la finestra oberta...

Kin Hembull

UN MODEL DE DISCRECIO

EN Cortés, es pot ben dir que havia tret la grossa. Després de provar tres o quatre negocis, fer els més estranys oficis i viure malament i plé de deutes, havia tingut la sort de trobar un senyor milionari, del que estava empleat en qualitat de secretari particular, amb tota consideració, auto per ell i trescents duros mesals de sou.

Amb això, calculin vostès si el xicot estava satisfet i procurava, per tots els mitjans, tenir content al seu protector! Era allò de cor què vols, cor què demanes. Procurava endevinar-li els gustos, avançar-se a les seves ordres, complimentar puntualment quantes instruccions li donava...

Un dia, el bon milionari, que era un formidable home de negocis i tenia diners escampats en les més diverses i llunyanes empreses, va dir a n'en Cortés que donés ordre als criats de preparar les maletes, perquè se n'havia d'anar a Buenos Aires.

—Vagi vostè mateix a cercar el passatge, per-

—En Rafel? Que passi de pressa. Precisament m'anava a vestir...

què marxo d'incògnit — li digué —. Vostè, durant la meva absència, que durarà uns dos mesos, es quedarà aquí. Jo vull marxar de seguida i sense que ningú no se n'assabenti, perquè, altrament, potser s'esbombaria un gros pla especulatiu que tinc i el negoci se n'aniria enlaire...

—Estigui tranquil! — respongué en Cortés.

I se'n va anar cap a la casa consignatària, a cercar el passatge.

—Per quin port? — li preguntà l'empleat.

—Oh! — va respondre en Cortés —. No li puc dir! El meu principal viatge d'incògnit!

K. Trewell

LA FLOR DE L'EDAT

EN certa reunió aristocràtica, un grup de dames ponderava la bona conservació del senyor Romanins, un vellot verd que encara es defensava bastant bé del pes dels anys.

—Vaja, que vostè està fet un "pollo"!

—No ho digui, que vostè encara està en edat de fer moltes conquestes...

—Que cada dia està més jove!

—No ho creguin, no ho creguin... Ja vaig pels cinquanta vuit...

—Bé! Cinquanta vuit anys, per un home, és la flor de l'edat!

Una xicoteta, bastant eixerida que escoltava la conversa, va interrompre bruscament el chor de lloances.

—La flor? Si, la flor, però una flor bastant marcida!

Van Bolla

LES ULLEROSSES

—Sembla mentida: per els uns m'entren i per els altres em surten.

LA FELICITAT COMPLERTA

DES de que, abandonant la seva vida de disbauxa, en Guillem s'havia casat, no feia altra cosa que ponderar les excel·lències del matrimoni.

—Creieu — deia a tothom que volia sentir-lo — queestic com el peix a l'aigua! Pot ben dir-se que la meva dona i jo formem només una sola persona!

Però en aquest món, ja és ben sabut que la felicitat no és mai eterna. Passà algúntemps, i en Guillem, sense renunciar al seu optimisme, confessava, no obstant:

La nostra felicitat augmenta cada dia. Abans, la meva dona i jo formàvem només una sola persona. Ara ja som deu!

—Deu?

—Si, deu. Ella, és el número u. Jo, sóc el zero.

Kar Tronets

FRANQUESA COMPLERTA

UN xicot, d'innegable apariència pagesa, puja a un tramvia de la línia de la Bonanova. Mira al seu entorn, com sorprés de l'espectacle i el burgit de la ciutat, i es muda dos o tres vegades de seient.

El cobrador, segur de què el xicot no coneixia la tarifa ni els trajectes, se li acosta i li diu:

—On va, vostè?

I el xicot, creient que és obligatori explicar al cobrador totes les intimitats, respón, tornant-se vermell com una noia de quinze anys:

—A casa d'un metge que m'han recomanat al poble, a veure si em cura una malura que em va encomanar la mestressa del Mas Furriol...

.K. Pritxet

LA VAGA DE LA FAM

LA Lluïsa, la xamosa Lluïsa, està de "morritos" amb el seu espòs. Ella vol que li compri un collar que hi ha a cànn Valentí, i ell diu que altra feina hi ha que ballar amb elàstics. Resultat: trencament de relacions diplomàtiques, suspensió de tota conversa que no sigui per dir que ell és un mal marit i que qualsevol altre que no fos ell accediria de seguida als desitjos de la seva dona... Sort que ell és un tranquil i no s'encaparra.

—No me'l vols comprar? No me'l vols comprar? — digué l'altra nit la Lluïsa, la mar d'enfustimada —. Doncs, mira: entre nosaltres s'ha acabat la vida matrimonial! Viurem com si haguéssim fet vot de castedat!

El marit es va posar a riure.

—Està molt bé! Es a dir — digué — que vols fer la vaga de la fam, com a protesta?

Sis Tellet

UN CAMBRER EIXERIT

DIMARTS a la matinada, dues xicotes que, sens dubte, pertanyien al sofisticat gremi de l'art que belluga, i que devien sortir de l'"Edén", del "Monte-Carlo" o del "Folies", van entrar a cànn Joan i s'endinzen en un d'aquells quartets que s'anuncien amb el nom de "gabinets para familias".

S'assentaren davant de la taula, agafaren la carta, ben acostades l'una a l'altra, i començaren a escollir plats.

El cambrer, impassible, esperava les ordres. Passaven uns minuts i, com que hi havia molta gent, preguntà:

—Després de la truita, què voldran les senyoretas?

T. Rempera

LA DOLÇA COMPANYIA

LA Lulú, que viu en una torre de Sant Gervasi, té un magnífic gos llebrer, que és l'admiració de tot el veïnat.

L'altre dia, va anar a véurela una amiga seva.

—Noia! — li digué en veure aquella fera —. Ja ho saps, que tens un gos molt maco?

—Si que és bufó, pobre bestiola!

—Va bé un animaló d'aquests. Fa companyia, oi?

—Què vols que et digui? — replicà la Lulú —. A mi m'omple molt més la del meu marit!

R. Abaseck

UN CAS GREU

ANAVA jo Rambla avall, esperant que fossin les cinc per anar a matar l'estona a l'"Edén", quan em vaig trobar a n'en Forn, que es passejava per l'acera amb aire de visible preocupació.

—Hola, Forn! — vaig dir-li —. On vas a n'aquesta hora? Jo et feia a casa teva!

—Si, tens raó, que a la tarda no acostumo a sortir. Però, avui estic tan trasbalsat que ni sé el què em dic...

—Tu m'has dit que seríem feliços eternament.

—Bé, si, però és que a les onze m'esperen els de la penya per jugar al pocker.

—Què et passa? Assumptes de família? Coses del negoci?

—De l'una i de l'altre! Figura't que la meua dona s'ha barallat amb el seu "querido", que era, a l'ensem, el meu comanditari! Ves com me les apanyaré, jo, ara...

F. Orrolla

ACLARACIO:

La nostra xamosa Laura Brumet, es creu en el cas d'advertir als seus simpàtics llegidors, que ella no hi té cap culpa si durant dues setmanes ha interromput les seves converses amb el public.

CONFUSIO

V AIG trobar per la Rambla a la Roseta, amb una panxa d'allò més caia.

—I doncs, noia, com ha anat, això?

—Si, mira... Vàrem anar a les Planes, amb el meu xicot, el dia d'anar-la a enterrar, i es veu que, tot badant, badant, em va pendre per un ninxo...

K. Mandula

UN XIMPLE

P ER si la vida és cara, si la minyona ha posat massa pebre a l'estofat, si el pis és incòmode o si el termo del bany funciona malament, marit i muller es barallen cada tres quarts d'hora. Millor dit, la muller es baralla cada tres quarts d'hora amb el seu marit, el senyor Margarit, que de tan bó que és, sembla un be de Pasqua

—Ets un ximple! — repeteix la dona —. Un ximple fomat! Tothom ho diu!

—I bé! — respón el marit —. Si soc un ximple, per què et cases amb mi?

—Per això, precisament...

K. U. Pins

LA FORÇA DEL COSTUM

L A propietària d'un acreditat hotel moblat de Barcelona, quin nom, naturalment, no els hi direm, perquè l'administrador ens diria que a LA TUIES no es fa reclam gratuït, va anar fa pocs dies a casa d'un conegut lampista per demanar-li que li enviés un parell d'obriers per canviar unes canyerries de l'aigua corrent, arreglar uns llums, posar un altre termo... Preguntà quan valdria tot allò i, en sentir que pujaria unes trescentes pessetes, posà tres bitllets de vint naps damunt la taula, tot dient a l'amo, que era el que l'atenia:

—Tingui, senyor. Feina feta, no fa destorb...

—Però, senyora, deixi-ho estar... Ja ho trobarem... No faltaria més...

—No, no... No insisteixi... Es el meu costum...

—Com vostè vulgui, senyora...

Ella va continuar enraonant. Encara que el seu negoci no fos, precisament, dels més recomana-

—Saps per què no abuso del carmí als llavis, jo?

—Per què?

—Perquè després del ball tots els meus balladors van amb la cara marcada.

bles, ella era molt bona pagadora, tenia bons sentiments, feia caritats... Quan es va acomiadar, ja quasi es pot dir que clienta i propietari eren amics.

—I si algún dia vol venir a aprofitar els avantatges, confort i discreció de casa meva — digué ella, estrenyent-li la mà — ja ho sap...

I el lampista, dominat per la força del costum:

—Moltes mercès... No mancaria més... — va respondre —. Hi pujarem un diumenge... amb la meva senyora!

K. Parró

LA FLORETA

D IUMENGE passat hi va haver col·locació de floretes amb sablaço obligat. Això de les festes de la flor, és un perill, perquè com que les noies que les posen són d'allò més bufones, res, te la claven amb un salero que t'els fan esquitxar en un tres i no res.

Això ens recorda una anècdota que va ocórrer

LA CONCESSIO

PER enèsima volta, en Rafel pidolava queicom a l'Elvira. Jo no sé pas exactament el què era, però com que no sóc tafaner, m'estimo més reproduir la conversa d'ambdós, tal com jo mateix vaig sentir-la.

—Però, Elvireta! Que no tindrà mai compassió de mi?

—Compassió? No sé pas què hi veul! Com ho faria, si tingnés compassió de tothom? Hauria d'establir una cooperativa!

—Però és que no hi ha ningú que l'estimi tant com jo, i si vostè no accedeix, soc capaç de matar-me!

—No li diré que no...

—Que no em creu?

—Per creure coses com aquesta, el primer que cal és tenir-ne proves...

—Quina prova vol que jo li dongui, del meu amor? Vol que m'agenolli als seus peus?

—Veurà... Això pot ésser el començament d'una prova, Lomé...

—Com vol dir?

—Naturalment! Depèn del què vostè faci, un cop agenollat...

—Vostè, jove, el que vol és amagar-me l'ou!
 —No crec pas arribar a n'aquest extrem, maca.

R. E. Tallet

fa dos o tres anys, a la terrassa de "Caçadors".
 Un senyor, gros i rodanxó, però quins ulls espurnejaven encara de lascívia com els d'un faune retirat de la vida activa, prenia el seu aperitiu, quan se li van acostar dues noieta d'aquelles de deixa'm encendre, amb el "bolso" per les almones, el coixí de les flors i tota la gresca.

L'home es va treure una pesseta de la butxaca, la va tirar dintre el "bolso" i, mentres una de les noies li col·locava carinyosament la flor al trauc, va preguntar-li, en tó familiar:

—I per a qui recapteu, vosaltres?

—Per a la "Gota de Llet"... — mormolà la xicoteta, amb un encís que tenia d'innocent ço que en Cullaré d'articulista.

Ell va somriure i, mirant a la gentil poncelleta, li digué, no sens menys intenció:

—Per a la "Gota" o pel raig?

Van Tresca

UN GRA MASSA

BE prou que l'advertien, a la Carolina, que aquell xicot que li anava al darrera era un barra, que només volia divertir-se amb les xicotetes. Ella, que era un xic ingénua, n'estava tan encaterinada, que no escoltava a ningú.

I vingué el què acostuma venir sempre en aquests casos: que un matí, amb el clàssic pretext d'anar a esmorzar a Les Planes, el "corrido", que ja feia temps la "treballava", com diuen el empaitadors de mosses, se la va endur cap aquell bosquet que hi ha damunt del túnel del ferrocarril i allí va fer de les seves, sense que ella hi posés gaire resistència.

L'endemà, dilluns, la noia va començar a rumiar que tal vegada havien fet un pà com unes hòsties i que allò podia acabar molt malament. I, com que no podia esplaiar-se amb ningú més, va contar-ho tot a la Pilar, la seva inseparable companya de taller.

—A veure, a veure! — digué aquesta, un cop estigué assabentada del què havia passat —. A veure si n'haureu fet un gra massa!

—Oh! — respongué la Carolina —. Del grè, ja n'estic segura! Del què tinc por és de què aquest grà no es torni un bony!

Tit Hella

LA NETEDAT SOBRE TOT

COM que el senyor Roquerol va cada nit a fer la manilla amb uns companys a una societat recreativa de la que n'es membre fundador, es lleva tard. Sempre són les nou o quarts de deu.

Esmorza al llit i, si li ha quedat son endarrerida, es gira de l'altre costat, i encara fa una becaina.

L'altre matí, la senyora Roquerol debia trobar quelcom sospitos, perquè, en donar-li l'esmorzar — que prepara ella mateixa, molt amorosament pel seu marit — digué a la minyona:

—Tingui, Antònia! Pórti-li la llet al senyoret, i digui-li que no se la tiri damunt del llit, que l'altre dia els llenols estaven plens de taques...

Von Bent

CATASTROFE FERROVIARIA

DIJOUS passat erem al cafè, païnt filosòficament el sopar, quan un venedor de diaris va passar per davant de la terrassa on preniem la fresca, cridant:

—"El Ciero"! Amb la catàstrofe ferroviària de Liànsà!

—Tan interessant és aquest llibre?

—Vull arribar a l'últim capítol, perquè no sé pas què més faran, aquest parell!

En sentir aquests mots, en Tòrra, un dia de la penya, va donar un cop de puny damunt la taula, exclamant:

Maleits siguin els trens! No fan més que desgràcies!

—Que te n'ha passat alguna, a tu?

—A mi? Ja ho crec! Aquest matí mateix!

—Aquest matí? Com ha anat, això?

—Doncs, molt senzillament: en l'express de les vuit ha arribat la meva sogra!

Tit Hella

AIXO ES UN DIR!

LA Carmeta es va casar fa poc i, d'ençà que ha entrat en el seu nou estat, fa una carota com si sortís d'una malaltia. No es pensin que hi hagi marrec a set o vuit mesos vista, no. Es que ella estima molt al seu marit, el seu marit l'estima molt a ella, i, naturalment, d'això se'n donen proves a cada moment.

Fa pocs dies, la Carmeta va rebre la visita d'una cosina seva, casada també i més mal intencionada que un miura.

—Què tens, criatura, que fas tan mala cara! — digué la noia —. Això és que el teu marit no et deu deixar parar un instant, veritat?

—Veuràs, veuràs... — observà la Carmeta.

—Bé, si... — va rectificar llavors la cosina —. Això, naturalment, és un dir...

B. Orrango

L'ESPECIFIC

L'ALBERT és corredor d'específics d'una casa anglesa. Ell, de medicina, no en sap ni una paraula, però supleix la seva ignorància amb una facilitat d'expressió bastant apreciable.

—Miri — deia l'altre dia fent l'article a un farmacèutic —. Aquí té un específic que, veritablement, és una meravella. Es especial per les persones d'edat. Tonifica, dona forces, restableix la circulació de les sangs, el vigor dels muscles... En un mot: el pren un home de setanta o vuitanta anys, i ja pot estar ben segur de què morirà vell...

Von Benth

Ep!... Ep!... Escoltí!...

No ho digui a ningú, però estem preparant un número de Primavera que farà trontollar les columnes més fermes i armarà un terratrèmol que ni l'extremaunció hi arribarà a temps.

Nosaltres som així: en fem poques, però deixem senyal.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

EL TERRIBLE CASIMIR

D'aquesta manera anomenàvem al mosso que ens servia el cafè, el conyac i el rom al bar on totes les festes matàvem la tarda jugant als escacs. Era dels més trempats del gremi. Els dies que tenia festa no es movia del districte V. Ell sabia la taverna on servien el bon dinar, a preu econòmic, la casa discreta on llogaven cambres per poc preu, la cambrera de cafè concert que s'havia barallat amb el seu "carinyo oficial" i no desdenyava les carícies d'un bon mosso... Quin "coirido" n'hi havia de Casimir!

Un dia, que el xicot ens contava una aventura, bastant interessant, que havia tingut amb certa xicoteta del "Català", li vàrem dir:

—Casimir, una de les festes que tingui, ens haurà de portar de "juerga".

—No mancaria més! — ens va contestar el cambrer, que era, a més, un home molt complaent—. Si volen, dimecres. Anirem a menjar a Càn Parés, després pendrem cafè i farem la copa a la "Martinica" i més tard, els portaré al carrer de la Cadena, a ca la Carme de Vilafranca... Fa?

—Ja ho crec, que fa! El programa és complet i no hi manca res. Ens sembla que ens divertirem!

I, el dimecres següent, ja ens tenen a Càn Parés, on van servir-nos un arròs amb conill d'allò més suculent, un lluç amb allioli que era cosa de llepar-se els dits, i unes costelletes d'anyell més tendres que una menor de setze anys. Tot, regat

amb bon vi, amanit amb ensiam fresc i ben preparat, olives, raves, sardines, anxoves... Després d'aquell àpat, s'imposava una senyora.

A la "Martinica" no ens entretinguérem gaire. Abans de les sis, ja érem al carrer de la Cadena i pujàvem l'escala que condueix al celebèr menjador on les noies, mentre esperen que arribin els cabrits, es cusen la roba i fan ganxet, com si fossin unes petites burgeses.

Així que la Conxa — l'actual mestressa — vegé arribar en Casimir, acompanyat de nosaltres, va cridar de seguida les seves múltiples i variades nebodes.

—Noies! Veniu! — va cridar —. Hi ha en Casimir amb uns senyors que, si són com ell, us asseguro que d'aquí un quart, no us hi veureu de cap ull!

Sis Tellel

NIT DE "JUERGA"

ERA dissabte i a la colla que ens reuníem habitualment, s'havia afegit un marxant sevillà, home molt amic del bon vi, de la barriola i de les femelles fàcils.

Teníem de capità Manaia a En Sirvent, un viatjant de sabons i perfumeria fina que presumia d'ésser el rei de tots els establiments públics on es practica l'amor, mitjançant una tarifa fixa i una petita gratificació. En el fons, era veritat que, nandulesc i amic de contar contes i fer barrila, les xicotetes alegres es divertien molt amb ell quan estaven avorrides, però també era cert que, quan tenien feina, l'engegaven al botavant, perquè no feia "gasto" més que un cop cada mig any.

—"Ya verà usted — li deia al sevillà —. Iremos a la calle de la Unión, donde hay una casa en la que tengo la mar de cartel..."

I cap allà vàrem anar. Però la xamosa Mercè, aquella cubana revinguda que explota l'establiment davant de ca l'Alcàntara, al costat de la font, en veure'ns arribar, com que tenia la casa

plena de marins anglesos, que havien desembarcat aquell matí, no va voler obrir-nos i ens va obsequiar amb els més refinats termes del seu pintoresc llenguatge antillà.

El sevillà va riure per sota el nas, sense dir un mot. El viatjant, vermell com un pebrot, no sabia com excusar-se. Llavors, l'altre l'agafà pel braç i, amb el seu "ceceo" característic, va exclamar:

—“Vámonos a otra caza que tengan uztedes menos cartel!”

Shan Phaina

DE BONA PASTA

TOTHOM deia mal de la Neus. Amb motius? Sense?... Un filòsof deia que no hi havia que parlar mai malament de cap noia. “Si saps que és dolenta per experiència pròpia — deia — calla-t'ho, perquè, tot i essent dolenta, t'haurà donat lloc a passar algunes estones força agradoses, i, en aquest cas, la reconeixença t'ha d'obligar a ésser discret. I, si no has tingut ocasió de pecar amb ella, calla també, que el món es molt dolent i hi han moltes llengües llargues”. Com vostès veuen, aquest home tenia més raó que nosaltres quan diem que la Bella Dorita està molt bé de cuixes.

El cert era, i tornem a la nostra narració, que la Neus tenia mala fama, perquè tot sovint se la veia anar amb xicotets per llocs foscos i tornava sempre del taller on treballava a quarts de deu o a les deu de la nit.

—No sigueu així! — deia un dia una companya seva —. Us atreviu a dir el que dieu d'ella perquè sabeu que és de bona pasta.

—Ja ho crec! — va respondre una aprenenta, que sempre estava “al tanto”—. De pasta fullada!

Kuka

LA PERLA

AIXI s'anomenava una dansarina que tancava la segona part del programa d'un music-hall avui ja desaparegut, del Paral·lel.

No era cap prometença per a l'art que belluga, però, com que amb set peles diàries s'acontentava i feia fer bastant “gasto” als cabrits, l'amo la mantenia en el cartell mesos i mesos, com si fos una artista de “plantilla”.

Només tenia un defecte: estava renyida amb la hidroteràpia, i d'això se'n ressentien notablement la seva higiene íntima i el nas dels concurrents.

Una tarda va arribar al concert un senyor que anava en plan de fer un xic de barrila. Es va ficar en una llotja, i, com que era aviat i les noies de

la tercera part no formaven encara, la florista li va engegar “La Perla”, com a primer cartutxo, per a fer-li saltar la pasta.

L'home, que, abans que tot, era correcte, va pagar-li un cafè amb llet, sense quasi fer cas de les seves paraules. En aquestes, va arribar el moment de sortir a escena i la noia s'acomiadà d'ell dient que un cop hagués treballat, ja tornaria.

Encara no va ésser fora, l'home cridà la florista i li preguntà com es deia aquella xicoteta.

—“La Perla” — respongué la “Celestina music-hallesca”—.

—Ah! Així m'ho explico tot! — va respondre el barrilaire client.

—Què vol dir?

—Que ara comprenc perquè fa aquella pudor d'ostra florida...

K. Trewell

L'AMOR ES UN NEN

TOTS els diumenges a la tarda, va a visitar els senyors Pomés un jove que té aficions literàries i ja ha guanyat tres flors naturals, un accèssit, un diploma i un encenedor d'honor. Com vostès veuen, es tracta d'un xicot que promet.

Les raons d'aquestes visites, ja compendran vostès que són raons femenines. Els senyors Pomés tenen dues filles, de dotze i setze anys, anomenades, respectivament, Carme i Julieta. El jove, com que és un esperit antiquat, va per la gran. Nosaltres, d'idees més avençades, ens decantaríem per la petita. Dotze anys d'avui en dia, són vint-i-cinc de quan nosaltres érem joves. (Abans de començar-se la Reforma). Però, suprimim disquisicions i anem al gra.

Diumenge passat, la Carme, que és molt espavilada i ja vol ésser una doneta — tant que es fa dir “Carme”, sense diminutiu, a l'inrevés de la germana gran, que quan li diuen “Júlia” s'enfada — va preguntar al pretendent de sa germana:

—Escolti, Lluïset! Vostè, que ho sap tot, digui'm què és l'Amor!

Naturalment, en Lluïset es va pendre la cosa pel costat poètic.

—L'Amor — va respondre-li — és un nen, que va amb els ulls tapats, unes sagetes, un..

Però la Carme ja no escoltà més i, obrint tots grans els seus bells ulls, clars i serens com un tros de cel blau, interrompí:

—Així, ja m'explico perquè a la Julieta li fa tanta por l'Amor!

Van Tresca

Conte premiat en el número passat:

LA DONA DE L'“AS”

Ell.—Ramoneta, Ramoneta, no seguim per aquest camí, que no anem bé.

El burro.—Que en deu ésser de beneit aquest xicot! Si aquest camí és el que segueixen totes les parelles joves.

LA FORTUNA D'EN CARLETS

QUAN la Roser, xamosa doncelleta d'uns divuit anys, estava a punt de maridar-se amb en Carlets, una amiga seva, de costums un xic lliures, la va assabentar del terrible patir que l'esperava. Figurint-se que, segons deia ella, molt enterada del cas pel que es veu, el xicot estava esplèndidament dotat per Mama Natura, i disposava d'una fortuna, diguem-ne amatorià, que podia comparar-se, sense exagerar, a unes trescentes pessetes en monedes de duro.

Al principi, la noia es va esverar, però, era tant el que estimava a en Carlets, que no digué res i esperà pacientment el moment del sacrifici. Jo, d'això no els n'hi parlaré, perquè hi podria haver roba estesa, però si que els assabentaré, en honor a la veritat, que la Roser, l'endemà de la nit de núvis, no es va queixar, ni molt menys, de l'exuberant riquesa del seu espòs.

Feia tres mesos del seu matrimonial enllaç, quan una tarda que anava a casa la modista, es va trobar amb l'amiga que li havia donat, abans de casar-se, aquella nova que llavors li semblava terrible.

Parlaren llargament, es feren confidències, es contaren llurs respectius secrets i es confessaren algun pecat lleu i, quan ja es despedien, l'amiga preguntà a la Roser:

—I què? El teu marit, tan trempat com sempre, oi? Deu mostrar-se sempre tan ric, sense dilapidar la seva fortuna...

—Ai, no! —respongué la Roser amb un tó compungit—. Mimva! Mimva terriblement!

—Què dius, ara! I quan porta perdut?

La casadeta baixà els ulls i contestà, tota ensopeïda i melancòlica:

—Uns vint cèntims...

Doménech de Fontclara

BEN DIT I...

ERA diumenge a la tarda i l'Albertina, una xicota d'allò més bufona, casada de feia poc, rebia varies visites, a les que s'estava queixant de què el seu marit no es portava com cal...

—Es un groller... un bestiotia... No té compte amb res... Si vegessiu com em rebrega el llit!

Tota la concurrència, —femenina i mal intencionada— va entendre "al" per "el", i respongué:

—I d'això et queixes, noia?..

Llavors, l'Albertina va haver d'explicar-se. El seu espòs tornava moltes nits borratxo i deixava la "taula de multiplicar", com va nomenar el llit cert humorista francès, feta un veritable fàstig.

R. E. Tallet

—Mira: espera'm una mica, que ja torno de seguida. Es que m'he descuidat l'EROTYL, saps?

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTÈNCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

PATI BLAU

Tot home de bon paladar,
ha de concórrer al
PATI BLAU
on hi trobarà els millors
Caté-Flambres-Mariscs - Xarcuteria

SOTANO BAR

Ronda de Sant Pau, 4
Tel. 2791 A

Bar - Xarcuteria - Mariscs
El millor servei en restaurant
de nit

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon
preu, es venen a llargs plassos
ONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas CERDA

Angines - Atonia
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

DIVENDRES, la companyia d'en Velasco va estrenar, al teatre de Novetats, la nova revista, que es titula "Las Maravillosas".

El títol justifica plenament el contingut de la nova producció, alegre, moguda, amb música fàcil i senyores que suposem no deuen ésser difícils.

Els quadres són molt alegres i distreuen a la gent perquè hi ha llum, alegria i d'allò més moviment.

o o o

LA mateixa nit tingué lloc a l'"Espanyol" l'estrena de "La Cotxereta", tragicomèdia de la mala vida (així diu el cartell, encara que nosaltres creiem que és "la bona vida") de Barcelona, feta per els senyors Planas de Taverné i Peal Aregall.

Com que servidor no podia ésser en dos llocs a l'hora, la Laura Brunet va agafar els "pases" i se'n hi va anar, junt amb el Benjamí de la redacció, un xicotet de setze anys, que és el que escriu els contes on surten senyores grosses, i al que la nostra gentilíssima amiga ensenya la difícil ciència de tirar pel carrer del mig.

A les dues del matí, hora a la que ens havíem de trobar tots a la Granja Orient per tal de fer la ressenya, la creadora del Baix, baixet... ens va comparèixer amb els seus bells ulls humits per recents llàgrimes. Vàrem pensar que no hi hagués hagut "trigèdia" amb el seu enamorat de torn, però segons ella ens explicà, fou l'emoció de l'obra que la féu posar d'aquella manera.

La cosa es folletinesca i fa plorar de valent, surten lladres i "serenos" i encara molta més gent.

o o o

ABANS d'ahir a la nit, es va donar a "Romea" la funció d'honor i benefici del senyor Avelí Galceràn,

immortal creador del celebèrrim "Nandu" i particular amic de tots els veïns de la santa casa de la senyora TUIES.

El beneficiat rebé la mar d'obsequis, molts aplaudiments i la proba afectuosa de les moltes simpaties que per ell sent el públic de "Romea".

Avelí: per molts anys puguis igual festa celebrar que sempre els nois de LA TUIES a ovacionar-te vindran.

o o o

PER distreure'ns una mica, diumenge a la tarda vàrem portar a la pròpia al "Goya", per tal de què veiés a la Tórtola València i es convencés de què, a més dels lloros, hi ha varies menes d'aucells que treballen als escenaris.

Després de veure a la Tórtola convençuts vàrem quedar que els que es van matar per ella a bon segur van badar.

o o o

RETALLEM de la secció hípica de les notes deportives del "Ciero", aquesta mena de crònica de societat dels cavalls de cursa.

"NUEVOS ELEMENTOS

"En las cuadras del Hipódromo ha venido al mundo una bonita potrancia, a la que se le pondrá el nombre de "Triana", producto del célebre "Meig's" y de la yegua "Freira", propiedad del marqués de Cavanés.

"A los pocos días, la yegua "ha sido nuevamente beneficiada" por "Brumor", del barón de Güell, con el fin de establecer cambios."

Vaia, senyors, "benefici" el que aquesta euga ha rebut, un benefici d'un metre de llarg i força groixut!

L'Atèrta Pobres

¡¡Vosté no ho creu!! Doncs es cert

que la única clínica benèfica que per mitjà de la Igual curarà ràpidament les seves malalties secretes (vies urinàries) **COMPLETAMENT GRATIS** sense abonar un cèntim per les visites, està en el carrer PORTAFERRISA, 4, principal (entrada pel carrer Roca). Visiteu-nos de sis i mitja a vuit, els dies feiners i vos en convencereu.

MAISON MEUBLE
(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 3221 - A.

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée
(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

VILLA IVONE

CALLE CARRIL, 46

Magnificas habitaciones con agua corriente
Abierta día y noche — Entrada para autos

Tranvía 58 Muntaner y Ferrocarril Plaza

Cataluña hasta Apeadero Muntaner

BARCELONA — (San Gervasio)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!

Passen per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pe'ls que ensopenguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

EL PREVISOR

GOMES HIGIENICAS

Escudillers, 34

Compre usted una vez en esta Casa, y será cliente. Las gomas higiénicas que expende, son de las mejores marcas alemanas.

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **SULFURETO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'especifics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales
ABIERTO DIA Y NOCHE
— Conde Asalto, 16 y 18 —

¡¡No más inyecciones!!

¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** pueden curarse sin ser notada su enfermedad con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica

Numerosos certificados médicos

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Baltá, Rambla Cataluña, 1. — Sarrias, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Carmen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Si els molesta la pluja, ja ho saben: visc aquí al cantó.